

Pongo zucht diep en kijkt nog eens uit het raam. Het is stralend weer buiten. Dat gebeurt niet vaak in Londen. De dalmatiër draait zich om naar zijn baasje. Roger werkt al de hele tijd aan een nieuw muziekstuk. Maar er is zoveel te zien op straat. 'Buiten is het vast veel leuker!' denkt Pongo.

Opeens springt hij opgewonden recht! Vol bewondering ziet Pongo een prachtig dalmatiërvrouwtje met haar betoverend mooie baasje naar het park wandelen. Dan krijgt hij een idee. Hij verzet de wijzers van de klok onopvallend met zijn snuit en duwt zijn lijn in de handen van zijn baasje.

‘Je hebt gelijk, Pongo, het is tijd’, zegt Roger. ‘We gaan naar buiten!’

De dalmatiër rent het hele park door, op zoek naar de twee mooie dames. Die zitten onder een boom, in de schaduw. Pongo loopt heen en weer, gevolgd door Roger, die diep in gedachten verzonken is. 'Dat zijn twee verdachte figuren...' merkt de jonge vrouw op. Pongo beslist dat het tijd is om in actie te komen: hij pakt de hoed van zijn baasje en legt die aan de voeten van de mooie vrouw. Het dalmatiërvrouwtje begint te begrijpen wat er aan de hand is en doet alsof ze Pongo niet ziet. De jonge vrouw kijkt op van haar boek: 'Hallo, wat kom je me brengen?'

Roger stapt op de jongedame af, die opstaat om hem zijn hoed terug te geven. Om het lot een handje te helpen, wikkelt Pongo zijn hondenlijn rond de benen van het stelletje, waarop ze samen in de vijver vallen.

‘Neemt u me niet kwalijk, het spijt me zeer!’ verontschuldigt Roger zich, terwijl hij de jonge vrouw hoffelijk rechtop helpt. Zo maken Roger en Anita kennis met elkaar. En zo leert Pongo Perdita, het mooie dalmatiërvrouwtje, kennen.

